

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det er ikke, fordi jeg vil ind i en større polemik med ministeren her, jeg har bare et par konkrete spørgsmål.

Har ministeren nogen som helst viden om, at det er på grund af de indførte gebyrer, at de offentlige restancer er faldet så meget, eller kunne det tænkes, at det er, fordi der i de år samtidig skete en meget positiv økonomisk udvikling, og folk derfor generelt kom til at skylde mindre? Er der nogle undersøgelser, der viser, at det er gebyrerne, der har været årsag til faldet i restancerne?

Og et spørgsmål til omkring rådgivning. Ministeren sagde, at rådgivning og forebyggende foranstaltninger var fuldstændig utilstrækkelige. Foreligger der nogen som helst undersøgelser og nogen som helst forsøg med at rådgive folk, der har økonomiske problemer?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Som jeg oplyste i mit første indlæg, er det en vurdering, der også er gjort i Kommunernes Landsforening, at gebyrloven i sit hele, herunder muligheden for at fastlægge gebyrer op til 250 kr., har været medvirkende til, at der har været en bedre udvikling i de samlede restancer til det offentlige.

Kl. 14.30

Jeg må i øvrigt også sige med min egen baggrund, at det er fuldstændig i overensstemmelse med de egne oplevelser, jeg har haft – nu taler jeg ikke om mig selv som potentiel debitor, men om mig selv som tidligere aktiv kommunalpolitiker – at tilrettelæggelsen af en mere offensiv in-kassovirksomhed i høj grad har været bidragende til, at de samlede restancer har været for nedadgående, ikke mindst i forhold til det, jeg her omtalte som sjuskeriet.

Jeg er meget opmærksom på, at der jo er to grupper af debitorer. Der er dem, som ikke har betalingsevnen til fuldt at kunne matche den fordring, der er, og så er der dem, der ikke har betalingsevnen.

Og jeg kan ikke forestille mig, at der er nogen, der kan være uenige i, at for så vidt angår de mennesker, der skylder det offentlige, og som har betalingsevnen, men blot ikke vilje, skal man tage den hårde handske på. For det er jo i virkeligheden den højeste grad af usolidaritet, man overhovedet kan vise, når man som forbruger af et offentligt servicetilbud ikke honorerer regnin-

gen efterfølgende, hvis man har mulighed for det.

For så vidt angår de mennesker, der ikke har betalingsevnen, er det jo deres betalingsvilje, der er afgørende for, om de bliver mødt med disse gebyrer. Hvis man indgår en tilbagebetalingsaftale og overholder den aftale, så kan vi i andre sammenhænge, hvad vi også har gjort, diskutere rammerne for de tilbagebetalingsaftaler, der så indgår: Hvad er det for en vurdering af folks betalingsevne, der skal ligge til grund? Hvor ensartet foregår det fra kommune til kommune? Alle de spørgsmål kan være relevante at diskutere i en anden sammenhæng.

Når der er indgået en tilbagebetalingsaftale, der tager de hensyn, og hvis man respekterer den, bliver man ikke mødt med de gebyrer her. Derfor er det altså min vurdering, at vi skal stå fast her.

Der er også det særlige forhold, at det offentlige i modsætning til så mange andre, der agerer på det private marked, jo ikke selv vælger sine kunder. Der er ingen mulighed for i forhold til et forældrepar, der skal have passet børn, eller hvad det nu måtte være for en situation, der opstår i den virkelige verden, at kommunen på forkant kan sige: Da du optræder i et kreditinformationsbureau, så ønsker vi ikke at indgå aftaler med dig, der er for stor en risiko ved at have fordringer på dig.

Det kan man sige er en supplerende begrundelse for, at der kan være fornuft i, at de værktøjer, som kommunerne har til rådighed for at inddrive restancer, kan være afvigende fra de værktøjer, der findes på det marked, hvor man jo dybest set selv bestemmer, om man vil sælge en ferierejse eller en bil, eller hvad det nu måtte være, til en privat kunde.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var sådan set to konkrete spørgsmål, jeg stillede. Jeg vil bare gerne have et svar på dem. Hvis ministeren ikke ved det, kan vi jo stille dem som skriftlige spørgsmål. Det var ikke for at få en hel masse argumenter igen.

Ganske kort: Er der nogen undersøgelser af, hvorvidt gebyrerne har været hovedårsagen til, at restancerne er faldet så meget, som de gjorde især i begyndelsen af 1990'erne, hvor der samtidig var et økonomisk opsving?

Og det andet spørgsmål: Er der nogen som helst undersøgelser af, hvorvidt man ved at lave forebyggende arbejde og rådgivning til dem, der